

LAURI KUPARINEN 1934–2011

Maanmittausinsinööri **Lauri Kuparinen** kuoli 13.10.2011 Espoossa. Tiesimme hänen yleisen terveydentilansa huonontuneen viime vuosina. Silti tieto hänen äkillisestä menetyksistään tuli meille läheisillekin yllätyksenä.

Lauri Kuparinen syntyi 15.10.1934 Seiskarissa. Pienen pojan mieleen jäi lähtemättömästi eräs lokakuun päivä vuonna 1939, kun kotisaaren asukkaat haettiin Suursaari-nimisellä laivalla mantereelle turvaan sodan uhan alta, määränpäänä oli Kotka. Sieltä evakkomatka jatkui Kustaviin, jossa perhe asui sota-ajan. Rauhan tultua pysyvä kotipaikka löytyi Vehkalahdelta. Oppikoulun hän aloitti Haminan yhteislyseossa, josta pääsi ylioppilaaksi vuonna 1955.

Jo kouluaikana hän oli toiminut useana kesänä mittamiehenä Haminan kaupungilla, joten saadun työkokemuksen perusteella oli itsestään selvää, mille alalle hakeutuisi. Hän kirjoittautui Teknillisen korkeakoulun maanmittausosastolle heti ylioppilaaksi päästyään.

Ensin oli kuitenkin aika astua varusmiespalvelukseen Kotkan Rankkiin. Sieltä tie vei aliupseerikouluun Isosaaren ja edelleen merisotakouluun Suomenlinnaan. Juuri tuohon aikaan Neuvostoliitto luopui Porkkalan alueesta ja aloitti alueen tyhjentämisen. Laivareitti kulki Isosaaren vieritse, joten varusmiehillä saaren ”asukkaina” oli

mahdollisuus seurata muuttokuljetuksia läheltä.

Lauri Kuparinen aloitti opinnot TKK:n maanmittausosastolla syksyllä 1956. Opiskelun alkuaikoihin kuului pakollinen maatilaharjoittelu, jota ei ollut lupa suorittaa omalla kotitilalla. Niinpä sanoin Laurille, että hän voisi mennä ”tuuraamaan” minua maataloustöissä kotiini Alajärvelle. Sillä opintomatalla hän tapasi tulevan vaimonsa, sisareni Sinikan. Sen jälkeen hänen kaikki opiskeluaajan harjoittelujaksot suuntautuivatkin Pohjanmaalle. Diplomi-insinööriksi hän valmistui 1961.

Ensimmäinen toimipaikka, Kymen läänin maanmittauskonttorissa Kouvolassa tapahtuneen auskultoinnin jälkeen, oli Parikkalan tilusjärjestelytoimistossa. Siellä hänen tehtäviinsä kuului hoitaa rajakuntien tilusjärjestelylain mukaisia tehtäviä. Joidenkin kuntien alueista osa oli jäänyt rajan taakse. Osa maakaistaista taas oli niin lähellä rajaa, että omistaja ei voinut niitä käyttää, joten valtion oli ne lunastettava. Työ vaati myös jatkuvaa yhteistyötä rajaviranomaisen kanssa. Hyvät suhteet heihin oli työskentelyn tuloksellisuuden kannalta ensiarvoisen tärkeää. Heiltä piti varmistaa monta asiaa.

Työmaamme itärajalla jatkui vuoteen 1969. Silloin Lauri hakeutui Vaasan maanmittauskonttoriin toimistoinsinööriksi. Noihin aikoihin perhe hankki kesäpaikan Alajärveltä, joten usein tehdyt mökkimatkat kahden pienen lapsen kanssa lyhenivät huomattavasti.

Uusi työ Vaasassa oli pääasiassa hallintotehtäviä: toimituksissa tapahtuneiden virheiden tutkimista, lausuntojen antamista, arkistotutkimuksia ja ennen kaikkea asiakkaiden opastamista. Toimenkuva muuttui, kun maarekisteriä ryhdyttiin tallentamaan tietokantaan. Tämän työn vetämisen hän sai hoitaakseen. Tehtävään koulutusvaihe aloitettiin Vaasan läänissä loppuvuodesta

1984. Työhön liittyi monia vaikeuksia kuten aineiston kaksikielisyys sekä koulutettavan henkilökunnan niukuus. Lisäksi atk-ohjelmat ja koneet vaihtuivat projektin aikana useaan kertaan. Ohjelmistojen sisältökin oli laadittu Uudenmaan ja Mikkelin läänien tarpeisiin. Kesti neljä vuotta ennen kuin ohjelmiin saatiin Vaasan läänin sopivat rasitteiden käsittelyohjeet. Mittavan urakan loppuun saattaminen kesti yhdeksän vuotta.

Lauri oli jo vuosia aiemmin tehnyt päätöksen, osin terveydellisistä syistä johtuen, eläkkeelle siirtymisestä heti, kun tallennustyö olisi valmis. Näin myös tapahtui vuonna 1994.

Ansioistaan valtion palveluksessa hänelle myönnettiin Maanmittauslaitoksen kultainen ansiomerkki, 30-vuotisansiomerkki ja SL R 1.

Lauri vietti hyvin perhekeskeistä elämää. Läheiset ihmiset, etenkin lastenlapset, merkitsivät hänelle paljon. Usein tapahtuvat pitkät automatkat lasten perheiden luokse Etelä-Suomeen tuntuivat raskailta. Sen vuoksi muutto Vaasasta Espooseen, jossa molemmat lapset asuivat, tuntui oikealta. Aktiivinen, lähes päivittäin tapahtuva osallistuminen viiden lapsenlapsen elämään oli hänelle mieluista ja palkitsevaa.

Laurin mieliharrastuksiin kuului sukututkimus. Hänen työnsä tuloksena olemme saaneet paljon mielenkiintoista tietoa oman sukumme vaiheista. Hän kuului usean vuoden ajan Keisarin sukuseuran hallitukseen ja osallistui monien sukujuhlien järjestelyihin. Mieluista hänelle oli myös valokuvaus. Aina voi olla varma, että juhlista jää muisto, jos Lauri on mukana. Hän nautti myös mökkeilystä ja saunomisesta. Usein olemme saaneet nauttia hänen valmistamiaan pihagrilliherkkuja kesäpaikan upeissa maisemissa kosken rannalla.

Luonteeltaan hän oli hyväntahtoinen ja aina valmis auttamaan. Hänen sanaansa voi luottaa. Hänellä oli myös hyvä huumorintaju

ja pilkettä silmäkulmassa. Seurassa hän ei pitänyt ääntä itsestään, vaan myhäili hiljaa taustalla. Pidättyvyyteen vaikutti osaltaan hänen huonokuuloisuutensa. 1960-luvulla raivonneen aasialaisen influenssan jälkitautina saatu, kuukausia jatkunut vaikea korvatulehdus, vaurioitti pysyvästi ja korjaamattomasti hänen kuuloaan. Hän ei aina pystynyt seuraamaan keskustelun kulkua. Sen vuoksi asiasta tietämätön saattoi pitää häntä etäisenä. Me läheiset tiesimme, miten helppo häntä oli lähestyä.

Saatoimme Laurin haudan lepoon Espoossa kauniin kuulaana lauantaipäivänä 29.10.2011.

Häntä lähimpinä jäivät kaipaamaan Sinikka-vaimo, tyttäret Anne-Maria ja Anja puolisoineen sekä lastenlapset Tiina, Toni, Niko, Antton ja Kim.

Kaipaamaan jäivät myöskin ystävät ja sukulaiset.

Laurin muisto säilyy lämpimänä hänet tunteneiden mielissä.

Simo Mäkelä
Kurssitoveri ja lanko

MAANMITTAUSALAN EDISTÄMISSÄÄTIÖN ADRESSIT

• Muistamisiin • Surunvalitteluihin • Huomionosoituksiin

Tuet maanmittausalaa.

Hinnat 7 euroa yksityishenkilöiltä ja 14 euroa yhteisöiltä.

Tilaukset ja tiedustelut: Maija-Liisa Kallio-Sainio
puh. 0205 41 5209, maija-liisa.kallio-sainio@maanmittauslaitos.fi.